

Березень

Ганна Черінь

Туманність березня химерна,
Весни веселої поріг,
І перша просинь заозерна,
І перша прозелень доріг...

Сп'янить нас соками берези,
Мов дріжджами, розбурить кров,
Холодним вітром протверезить
І сонечком зогріє знов.

Скрізь насторожене чекання —
І ви ночами не спите...
Іще в бруньках тремтить кохання,
Та незабаром розцвіте.

Струмок сміється без причини,
Скрізь повноводдя творчих сил.
Причепурилися ялини,
Струсили з віт останній пил —

И такі зненацька свіжі стали,
Такі стрункі і молоді!
Зелені плахти закасали
І ходять босі по воді...

І, прилетівши хто-зна звідки,
З вакацій дальніх в рідний край,
Мов говірливі дві сусідки,
Пташки стрекочуть на весь гай.

Радіє корчувата слива,
Співає, мріючи, про те,
Що ось прийде весняна злива,
І біле щастя розцвіте.

Засохлий корч — яка химера —
Теж сподівається цвісти.

Та марно пташка сизопера
Сюди прямує з висоти,

Бо це гілля — сухі примари,
Кінець квітучої мети...
І навіть березневі чари
Йому не в силі допомогти...

О, ці світанки березневі,
Коли все свіже і нове!
І серце, наче риба в невід,
Саме, хапаючись, пливе...

А може це самі омани —
І що ж бо я тоді зроблю?!
Дарма! Чи сонце, чи тумани —
Я ранній березень люблю!

І вже рука невпинно пише
Одне ім'я — не знать чого...
А небо з кожним днем синіше,
Як очі милого мого.

В моїх листах — п'янкий неспокій,
Та я їх і не відішлю...
Люблю тебе, мій синьоокий,
Як ранній березень, люблю!

Цей місяць п'яної берези,
Туманних сповнених тривог,
Такий хмільний,
такий тверезий
Весни веселої пролог.